

Sygn. I C 395/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Dorota Curzydło
-----------------	---------------------

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2013 r. w Słupsku na rozprawie

sprawy z powództwa D. P.

przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Okręgowemu w Opolu i Zakładowi Karnemu w C.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności i nakazanie

1. oddać powództwo;

2. zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 2.760 (dwa tysiące siedemset sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt I C 395/12

UZASADNIENIE

(wyroku)

Powód D. P. domagał się :

- pozbawienia w całości wykonalności tytułu wykonawczego – wyroku Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 21 lipca 2004 r. III K 207/02;
- stwierdzenia nieistnienia należności określonej w klauzuli wykonalności;
- stwierdzenia nieważności czynności prawnej polegającej na nadaniu tytułowi wykonawczemu klauzuli wykonalności jako dokonanej z obejściem prawa (art. 781 – 782 k.p.c.);
- nakazania na podstawie art. 24 § 1 k.c. zaniechania wykonania zastępczej kary pozbawienia wolności za nieuiszczoną grzywnę w sprawie III K 207/02 , gdyż jej wykonanie naruszy jego dobra osobiste.

Pozwany Skarb Państwa Sąd Okręgowy w Opolu i Zakład Karny w C. wnieśli o odrzucenie pozwu w punktach 2, 3 i 4 i oddalenie powództwa w całości ewentualnie o oddalenie powództwa w całości.

Postanowieniem z dnia 28 marca 2013 r. Sąd odrzucił pozew w zakresie żądań pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego, stwierdzenia nieistnienia należności i stwierdzenia nieważności czynności prawnej.

Sąd zważył co następuje:

W świetle art. 1 k.p.c. sprawami cywilnymi w rozumieniu art. 1 k.p.c. są sprawy ze stosunków z zakresu prawa cywilnego, rodzinnego i opiekuńczego oraz prawa pracy i ubezpieczeń społecznych oraz inne sprawy, do których na podstawie ustaw szczególnych stosuje się przepisy tego kodeksu. Powstanie stosunku cywilnoprawnego zależy od istnienia stanu faktycznego, z którym norma prawa cywilnego łączy taki stosunek.

W świetle powyższego uzasadnione jest przyjęcie, że droga sądowa jest dopuszczalna zawsze, gdy powód opiera swoje roszczenie na zdarzeniach prawnych, z których wynikać mogą skutki cywilnoprawne (tak również Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 22 kwietnia 1998 r., I CKN 1000/97, OSNC 1999, nr 1, poz. 6). Podkreślić należy, że zgodnie z poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w postanowieniu z dnia 22 sierpnia 2007 r. III CZP 76/07 (Lex 345575) „o dopuszczalności (niedopuszczalności) drogi sądowej nie decyduje obiektywne istnienie (nieistnienie) roszczenia, podlegającego ochronie na drodze sądowej, lecz przesądzają twierdzenia powoda o istnieniu stosunku prawnego z zakresu objętego pojęciem sprawy cywilnej w rozumieniu art. 1 i 2 § 1 i 3 k.p.c. We wstępnej fazie zaznajamiania się z twierdzeniami powoda podanymi w pozwie sąd nie bada prawa podmiotowego, o którego istnieniu twierdzi powód, a tym bardziej nie rozważa, czy zgłoszone przez powoda roszczenie jest usprawiedliwione prawem materialnym. Przedmiotem procesu jest bowiem roszczenie procesowe, mające byt odrębny od prawa materialnego. Kwestia dopuszczalności drogi sądowej powinna być zatem oceniana w granicach wyznaczonych przez roszczenie procesowe (hipotetyczne roszczenie materialne, o którego istnieniu twierdzi powód)”

W niniejszej sprawie powód domaga się nakazania zaniechania wykonania wobec niego zastępczej kary pozbawienia wolności za nieuiszczona grzywnę w sprawie III K 207/02 , gdyż wyrok w oparciu o który orzeczono wobec niego karę grzywny był nieprawomocny zatem działanie Sądu polegające na zamianie grzywny na zastępczą karę pozbawienia wolności jest niezgodne z prawem a jej wykonanie godzi w jego wolność. Powód tym samym w sposób nie budzący wątpliwości wskazał, że w jego ocenie zostały naruszone jego dobra osobiste a sprawa o ochronę dóbr osobistych jest sprawą cywilną w rozumieniu art. 1 k.p.c. dla której przewidziana jest droga sądowa.

W ocenie Sądu powództwo nie mogło zostać uwzględnione z uwagi na wskazany przez powoda , niedopuszczalny sposób usunięcia zarzucanego naruszenia dóbr osobistych. Powód domagał się bowiem nakazania przez sąd cywilny w drodze procesu cywilnego wykonania zastępczej kary pozbawienia wolności za nieuiszczoną grzywnę w sprawie III K 207/02 , gdyż jej wykonanie naruszy jego dobra osobiste. Zgodnie z art. 1 §1 k.k.w. wykonywanie orzeczeń w postępowaniu karnym, w postępowaniu w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe i w postępowaniu w sprawach o wykroczenia oraz kar porządkowych i środków przymusu skutkujących pozbawienie wolności odbywa się według przepisów tego kodeksu. Wykonanie kary zastępczej pozbawienia wolności , ingerencja w sposób jej wykonania może nastąpić tylko w trybie przewidzianym w Kodeksie karnym wykonawczym . Pogląd przeciwny prowadziłby do dopuszczenia dwutorowości postępowania sądowego w zakresie wykonywania kary pozbawienia wolności.

Z powyższych względów , zważywszy że żądany przez powoda sposób ochrony dóbr osobistych (którym sąd w rozpoznawanej sprawie jest związany) stanowiłby niedozwoloną ingerencję przez sąd cywilny w sposób wykonania zastępczej kary pozbawienia wolności , Sąd na podstawie art. 24 k.c. oddalił powództwo nie badając merytorycznych przesłanek warunkujących ochronę dóbr osobistych .

Ponieważ powód przegrał sprawę w całości tj. zarówno do roszczeń majątkowych zawartych w punktach 1 ,2 3 pozwu jak i żądania ochrony dóbr osobistych zawartego w punkcie 4 pozwu - Sąd na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. w zw. z art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2009 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz. U. Nr 169, poz. 1417 ze zm.) zasądził od powoda na rzecz Prokuraturii Generalnej w W. koszty zastępstwa procesowego w wysokości określonej § 6 pkt 5 i § 10 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349).

Na oryginale właściwy podpis.